

Marjana Kovačič

**SVOBODA BOSIH
NOG**

živim svojo usodo

Marjana Kovačič

SVOBODA BOSIH NOG
živim svojo usodo

Marjana Kovačič

SVOBODA BOSIH NOG

živim svojo usodo

Oblikovanje: Saša Brglez

Naslovnica: Andrej Kogovšek: Bosa v jutru, akril

Uredila: Marjana Kovačič

Izdal in založil: Zavod BAJA Celje

Za zavod: Za zavod: Marjana Kovačič

Tisk: JaMMa, Matjaž Jambriško s.p., Vojnik

Naklada: 100 izvodov

Brezplačna publikacija

Celje, 2017

Druga izdaja

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-1

KOVAČIČ, Marjana, 1960-

Svoboda bosih nog, živim svojo usodo / Marjana Kovačič. -
Celje : Zavod Baja, 2017

ISBN 978-961-285-621-2

289235200

Marjana Kovačič

SVOBODA BOSIH NOG
živim svojo usodo

Zavod BAJA

Posvetilo

Obrnila sem stran v svoji knjigi življenja
in spisala prvi del novega poglavja.
Strah me je, kot vedno na vsakem začetku.
Umirjam svoje telo in verjamem, da je tako prav ...
Verjamem tudi, da ...,
ko se odločitve naravnajo na pravo pot ...
duša enostavno vidi dlje in predvsem drugače
in sama vodi in usmerja naša dejanja ...

Tistemu ČASU

in

VSEM, ki ste in ste bili blizu!

Z ljubeznijo in globoko hvaležnostjo

Marjana

JE TRENUTEK, KO ...

*Izgubila sem mir v duši
in ne znam nazaj
ali bi morda -
morala naprej?*

Je trenutek,
ko razvozlaš
labirint iskanj.

Je trenutek,
ko začutiš
razsežnosti trenutka.

Je trenutek,
ko daljica postane
premica spoznanj.

Je trenutek,
ko zapoješ -
četudi le sebi.

Je trenutek,
ko si sam sebi
svét, svèt in Svet.

In postaneš svetloba - z znakom neskončno.

Glej, poglej čistost lokvanjevega cveta:
spoznaj, vedi, da nič ne more umazati tega srca.

Tako pravi kitajski pesnik Menh Hao-jan (689 - 740).

In Marjana? Iz njenih pesmi in misli sem si dovolila iztrgati odlomke, ki so se me najbolj dotaknili. So spoznanja, ki so jo poklicala, da jih zapiše in jih podari sebi in nam.

Ganjena sem, ko se z nesluteno močjo podam na zaraščeno pot. Tja do sončnega obzorja med nebom in zemljo, v nepopisno svobodo odtisnem svoj korak. Vem, da živim, si nič ne želim.

Drobčen delček sem v vesolju, delček kozmičnega ravnovesja, v lastni knjigi življenja. Le sebi bom še svoj lakaj! Rodim samorastni uspeh. Kot se metulj razvije iz bube, vse temelji na ljubezni. Odpiрам skrinjo ljubezni. Z dirigentsko palico krojim prihodnost.

Sem to jaz, ki zaznavam odsev miline? V ujetem trenutku brez bližine? Kako drugačna so jutra, odkar se jih zavedam, odkar jih občutim kot del sebe. Nič planiranega, nič kar bi se moralo. Steklena piramida povzroči strmenje v sončno uro časa.

Neurje čustev, zaupanih peresu, čaka na popis notranje sile. In ... ko spet ujamem veter v lase, se zavem neizsanjanih časov. V brezčasju brezčasje ... in stopinj, ki ponovnemu rojstvu slede.

Dobrofarkt je zdravil predvsem Marjanino telo in utiral pot v zdravljenje njene duše. Dobrofarkt2 zdravi in ozdravi dušo ter posledično tudi telo. Na tej poti je Marjana pela in v sozvočju s seboj zapela sebi in nam.

*Nekaj pravljичnega je
v tem razponu časa,
ki zapeljivo pregibajoč
menjava melodije,
use do popolnosti tišine.*

Naj sledijo še mnoge gazi, stopinje bosih nog – smele stopinje in akordi bosonoge deklice v zreli ženski!

Alenka Zorman

Spremna beseda k pesniški knjigi Svoboda bosih nog

»Pisanje je bilo zame vedno terapija. Nek projektni prostor, v katerega sem se lahko umaknila s tegobami vsakdana, v njem analizirala in dokončevala druge projekte, idejno, smiselno in oblikovno sledila utripom dneva, se kosala z bolečinami in nizala kamenčke v svoj mozaik življenja.

Brez terapevtskega pisanja kot osnovnega »pomagala« v času zdravljenja bi se težko »pobrala« in odšla naprej v življenje.«

To misel je Marjana Kovačič zapisala v svoji knjigi **Dobrofarkt: srčni infarkt in pot vase**, ki je izšla pred dobrim letom. In že je pred nami pesniška zbirka **Svoboda bosih nog: živim svojo usodo**. Izbor obsega pesmi, ki so nastale v obdobju po infarktu, v letih od 2007 do 2010.

Zbirka je razdeljena na osem ciklov. Vsak cikel je zaokrožen v vsebinsko celoto, vendar se drug z drugim dopolnjujejo v vsej svoji eksistencialni izkušnji življenja in smrti.

V prvem ciklu se pesniški jezik Marjane Kovačič razodene v objemu Erosa. Doživetje ljubezni je daritev življenja, je najdragocenejše občutje sreče. Dotik teles je sprejemanje, je spoznavanje, je veličina, ki se imenuje enovitost. Duhovno-telesna združitve je odrešenje, je simbiozno občutje blaženosti, je vstop v vrtimec neskončnosti. V pesmi Čustveni sistem v moji glavi nas avtorica popelje v doživetje ljubezni, ki je hkrati tudi ekstaza. Pesničino globinsko doživljanje smisla življenja, neločljivo povezanega z vzajemnim

valovanjem erotičnega doživetja, ki vodi do posledičnega orgazmičnega stanja, je ključ, ki odpira vrata med njo in njim, med bitjem in bivanjem. Jezik je poln erotičnega naboja, vendar pa Marjani Kovačič ne gre zgolj za ubesedovanje erotičnih stanj, občutenja telesnosti, poželenja - njeno temeljno tematsko področje je povezava subtilnih občutkov z intimno življenjsko vsebino - pesnica jo na svojevrsten način razodene v pesmi Ekstaza strastnega objema.

Zavedajoč se krhkosti človeškega življenja se v pesmih, ki sledijo, njen lirski subjekt zazre v prebujeno »spoznanje«, v intuitivno občutje notranje energije Trenutka, ki je Večnost, ter tako vstopi v duhovno pustolovščino nedoumljive Ljubezni, v uglašenos, v zlitje končnega smisla. Pesničina duša kot lastna duhovna bitna podstat hrani sama sebe. Šepet intimne govornice teh pesmi se premika navznoter, v objem duhovne ljubezni, kjer se odpirajo vrata v notranji mir, v maternico, v izvir življenja.

V ciklu Soočenja in modrovanja nas Marjana Kovačič popelje v globine duhovnih razsežnosti, ki so plod prvinskega občutenja sveta in sebe, obogatene z zavestjo spoznanj in modrosti obstoječih filozofskih paradigem, povezanih z novoveškim izročilom, obogatanim in dopolnjenim z miselnim izročilom Vzhoda. V pretresljivi pesmi Človek nam pesnica s kristalno čisto leksiko razkrije resnico izvirnega poslanstva ter smisla duhovne rasti človeka. V njej zapiše: »Ljubezen je ključ; / ključ do sprememb, / ključ do napredka, / ključ do iskanj / resničnega sebe.«

Ob konkretnem soočenju z izkušnjo smrti postane evropski nihilizem le mrtva črka na papirju sodobnih miselnih diskurzov. Še več, lirski subjekt vstopi v območje višje resnice, v stanje globlje zavesti, v območje odkle-njenega duhá, kjer deluje Ljubezen od znotraj navzven - iz duhovne korenine se v krošnju drevesa pretaka energija sočutja.

V pesmi Energija vesolja nas pesnica z metaforiko polnih, čistih besed popelje skozi modrost srca, v globinsko povezanost z energijo vesolja, iz dvojine v Enost, iz trenutka v večnost. V pesmi Orumenela fotografija se nam v vsej svoji tragičnosti razgrne razcepljena osebnost, ki pa ji je, ker nosi v sebi ključ ljubezni, dano, da se v procesu svoje duhovne rasti preoblikuje v enovito, celovito osebnost. Hoja po poti ozaveščanja vodi do samozdrav-ljenja, do samouresničitve. Brez pretiravanja se lahko zapiše, da je to prava diagnoza za vsakega posameznika posebej in za človeštvo kot celoto.

V ciklu O duši z dušo nas pesnica z dušo besed objema ter vabi na ples po poti srca, po intimnem odsevu notranje svetlobe, ki sveti v vseh oden-kih ter tako kaže različna občutja, od stanj izgube notranjega miru, iskanj smislov, eksistencialnih vprašanj o imanenci in transcendenci, do najglo-bljega občutenja Polnosti ter najvišjega stanja čiste ozaveščenosti. V pesmi Brezmejna neskončnost zapiše: »Vera v dušo / se je spremenila / v spoznanje. / In spoznanje spreminjam. / V življenje. / V zavedanje. / Življenje / moje osebnosti / je le eden / od nešteti izrazov / izkušenj moje duše. / Je us-merjeno k temu, / da bi duša / vse bolj in bolj sijala / v mojem življenju. //

Zavedam se, / da sem del / brezmejne neskončnosti, / brezčasnosti, / da sem bila / in bom, / od nekdanj za vedno. / Ne vem prav, / kako se je to zgodilo. / Kar zgodilo se je. / Napolnjuje me / silna energija / večnosti. / Tako zelo bogata sem, / Polna.«

Sporočilo, ki ga človek sprejme po poti navdiha, ima mistično moč in širi človekovo obzorje zaznavanja. Njegov notranji glas je preprost, jasen, natančen, nedvoumen. Je povsem enovit, izraža mir in notranjo gotovost. Ustvarja občutek razsvetljenosti, radosti, izpolnjenosti. Je kot izkustvo Boga ali Večnosti. Takšno intuitivno, mistično doživetje jasnovidnosti se razodene nekaterim, ki so doživeli predsmrtno izkušnjo, in tistim, ki so vstopili v objem čiste zavesti. V zadnji pesmi iz tega cikla, V objemu življenja, nam pesnica razkrije preprosto resnico smisla obstajanja: »Skozi / brezkončno / neskončnost / mojega obstoja, / lovim sončne žarke, / kapljice morja, / dih vetra... // Bogato, polne, / izpod oblakov plahe, / v toploto odete / žarke sonca. / radostno božajoč, / v valovanju vetra / sprejemam vase // Tukaj in zdaj / samo sem, / diham in vonjam, / božam in ljubim, / obstajam. / Sem! / V objemu življenja!«

Pravilen odnos do življenja: neločljiva povezanost z naravo, obogatena s sočutjem, z energijo ljubezni nam omogoča pravi način življenja, skozi katerega proseva dih čiste zavesti, razodet v spoznanju in občutju harmoničnosti.

V četrtem, petem, šestem in sedmem ciklu so zbrane pesmi, ki so nastale iz različnih občutij zunanjega in notranjega sveta. Pesmi so polne reflektivnega

liričnega čutenja s poudarjeno spoznavno metaforiko, obogateno s poetiko hrepenenja. Iz njih izžareva subtilen, intimen odnos do tistih, ki jih ljubi, ter do oddaljenih krajev, ki so povezani z njenim notranjim svetom. Vez med predniki in njo je povezava s substanco lastnih ontoloških korenin.

V nekaterih pesmih je začutiti razigranost, odprtost do življenja in ljudi. Tudi takrat, ko te sočlovek razočara, se melanholiji ne smeš prepustiti. Življenje bogatijo tisti, ki te imajo resnično radi, ter vsi, ki prihajajo v tvoj svet z dobroto srca. V pesmih o bolečini nam pove preprosto resnico, da je bolečina neločljiv del življenja, zato jo sprejema kot opozorilo, z željo, da bi jo s svojo notranjo močjo preseгла. Človek je lahko tudi srečen kljub trpljenju in nesrečen kljub užitkom, ki jih nudijo različna ugodja in »zdravila« zunanjega sveta.

Osmi cikel sestavlja sklop haikujev. Te trivrstične pesniške oblike delujejo kot kapljice jutranje rose - iz njih odseva lepota narave, čistost čustev, misli, spoznanj, modrosti ... Skrajno zgoščen preplet avtoričinega notranjega sveta, spleten v metaforično kito subtilnih stanj, nas odžeja z okusom Ljubezni. Ti besedni biseri delujejo kot sladica Marjanine duhovne pijače. Radodarno jih poklanja vsem nam, popotnikom skozi obzorje njenega pesniškega organizma.

Spoštovani bralec, pred teboj je pesniška knjiga, rojena iz najgloblje predsmrtne izkušnje, iz objema Črne neveste, ki nejeverne stiska, verujoče v Ljubezen pa osvobaja v vsej svoji nedoumljivi razsežnosti. Telo je iz snovi, Ljubezen ni snovna. V njej je odgovor na vsa vprašanja o Biti in tu-bitu.

Zato se jo »splača« živeti v njeni polnosti ter udejanjati v njeni etičnosti. Kajti samo tako raste človek kot posameznik ter občestvo kot celota.

V pismu, ki mi ga je Marjana Kovačič poslala, je zapisala: »Vem, da nisem pesnica, te pesmi so mi dragocene, ker sovpadajo z mojo rehabilitacijo.«

V zvezi s tem naj za konec dodam: v slovenskem pesniškem prostoru je veliko poezije s precejšnjo mero metaforične, artistične virtuoznosti ter z minimalno težo duhovne sporočilnosti.

Pesmi Marjane Kovačič pa niso zgolj igra besed, v njih je veliko duhá, saj so nastale iz krča pretresljivih izkustev v procesu njene duhovne rasti. Zato so še toliko bolj dragocene in opravičujejo svoje poslanstvo.

Borut Petrovič Vernikov

Namesto Uvoda

*Poraja se nekaj,
pritajeno
nagonskega,
ko stisnjena k tebi
poslušam,
kako ti bije srce.
Poletna noč,
v mili jasnini
ustvarja
čutni nemir,
vedrino neopisljive
ljubezni.
Lisa svetlobe,
zanos
vznemirjene duše
postaja
sončni vzhod
mojih upov,
v dolgem
in nežnem poljubu.*

*Drgetanje narašča,
v romantičnem
pričakovanju
telesne ljubezni
pod
zvezdnim nebom;
neodvisno od želje
živim svojo usodo.*

*Misli, ki jih piše srce v navpičnicah
z Ljubeznijo, do vsega, kar Je.*

*Moje Ljubezni niso minljive.
Vse moje ljubezni so večne.
In vse so me učile skozi čas.*

*Ničesar ne obžalujem,
čemur sem sledila na svoji poti.
Morda le tisto, čemur nisem.*

Marjana

1. del

O LJUBEZNI

Ko vas pokliče ljubezen, ji sledite,
čeprav je njena pot strma in težka.
In kadar vas vzame na svoje peruti,
se ji prepustite,
čeprav vas utegne meč,
skrit med njenim perjem, raniti.
In kadar vam govori, ji verjemite,
četudi vam njen glas pretresa sanje,
kot vam sever pustoši vrtove.

Kajti tako kot vas ljubezen krona,
vas mora tudi križati.
Pripomore vam k rasti,
a vas tudi oklesti.
Tako kot se vzpne do vaših višin
in vam boža najtanjše veje,
ki trepečejo v soncu,
bo prodrla tudi do vaših korenin
in jih stresla tam,
kjer se oklepajo zemlje

Čustveni sistem v moji glavi

čustveni sistem v moji glavi
rojeva metuljčke v trebuhu
skozi romantično strast
vztrepetanega hrepenenja.
ko se zavem,
da redne Keglove vaje,
s stiskanjem in sproščanjem
sramnih mišic
naenkrat povzročijo
nedoumljivo poželenje po tebi.

zavem se
globljega smisla življenja,
ki skozi mehko pripadnost
skupnega hotenja,
v skrivnostnih globinah
najinih prestrašenih src
potrpežljivo čaka
na izraz svobodne volje,
ki fizično in metafizično
združuje v organsko celoto.

zavem se te neskončne,
uresničene izpolnjenosti,
uglašene na sprejemanje
v vaginalnem delu,
na trepet v pričakovanju
prodiranja vame,
ob ritmičnosti
vzajemnega valovanja,
do posledičnega
orgazmičnega stanja.

Ekstaza strastnega objema

ekstaza strastnega objema
spreminja odnos do življenja,
ravnotežje zaigrane simfonije
odpira polje prepuščenosti,
ohranja svobodo v odnosu.

objem s čarobno močjo
v iluziji prepoznava resničnost.
pitje iz reke pozabe
sproži iskanje identitete
odstira skrivnosti nevednosti.

nežno prebujanje s tabo,
z dotikanjem ustnic budi čute
oživlja željo po ponovni
združitvi prepotenih teles
lačnih objemov in strastnih poljubov.

osmišlja smisle nastajajočega dneva
v predanosti obmirovane izpolnitve
in melodičnosti utripajočih src,
v nekih prepoznanih vsakdana –
tukaj in zdaj, v tem trenutku.

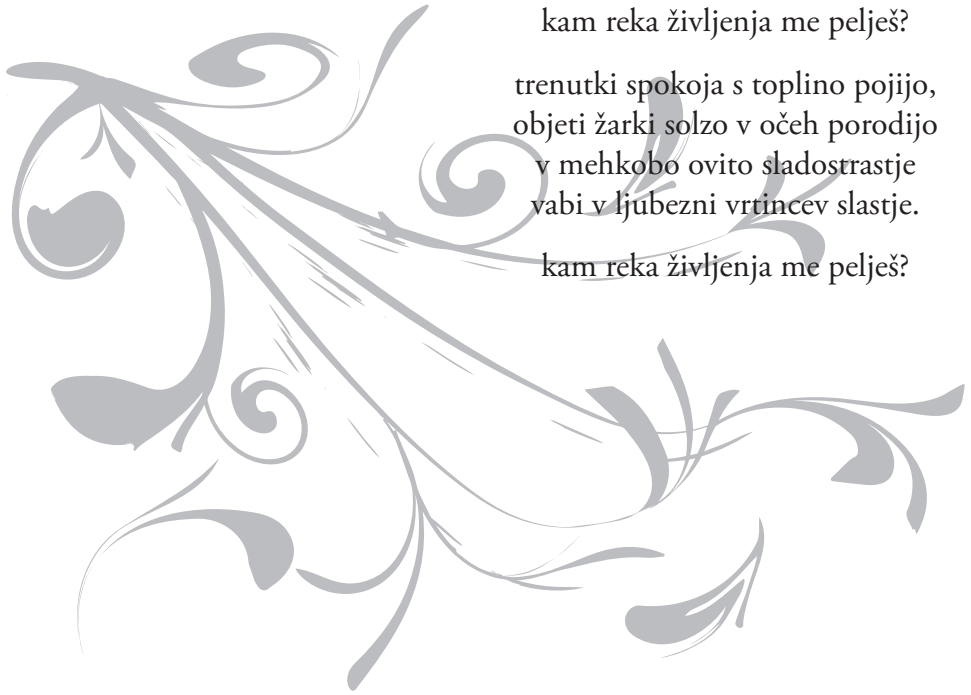
Kam reka življenja me pelješ?

odkrivam ljubezni novi napev
stare melodije so le še odmev,
ovita v tančice skrivnosti lebdi
dokler me poljub njen ne prebudi.

kam reka življenja me pelješ?

trenutki spokoja s toplino pojijo,
objeti žarki solzo v očeh porodijo
v mehko ovito sladostrastje
vabi v ljubezni vrtincev slastje.

kam reka življenja me pelješ?

Leđene plasti

prebuja me jutro
prebitih ledenih plasti
z obrisi sonca v daljavi.

nežno sladostrastje
odvrča od molitve
k bogu po zdravje,

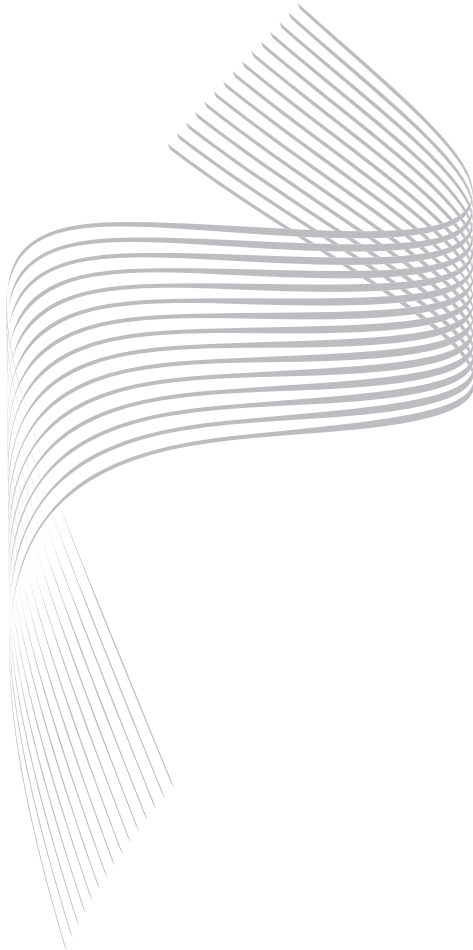
brez konkretnega
udejanjanja lastnih misli
in hotene pokončnosti.

prebite ledene plasti
odpirajo nove poti vame
z novo energijo ljubezni,

brez starih vzorcev
obnašanj in vedenj
in neizpolnjenih hrepenenj,

z zavedanjem vsečnosti
in hkratnega udejanja
tega trenutka.

Lesket ljubezni tihe skrivnosti

vsrkavam vonjave življenja
uglašene s čutenji srca
skozi skrite sanje
neskončnih morij spomladi.

lesket ljubezni tihe skrivnosti
v radostnem hrepenenju
izriše odsev brezčasje,
žareče ljubeče skladnosti.

slutim njen mir...
skozi brezumni čas vračanj,
skozi stopinje prehojene poti
za mavričnimi obzorji.

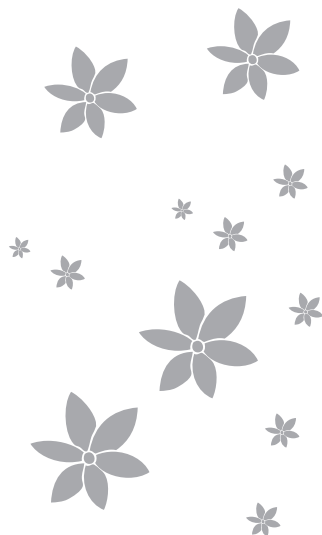
zamišljeno obstojim v koraku
s pogledom uprtim v mesečino
z odsevom lesketajoče ljubezni
se zavem., da odhaja... za zdaj.

Minljivost časa

Po eni strani občutenje
mravljinčenja v podplatih,
bleščeče svetlobe,
vtisa vsake misli in čustva...
drvenja z nadzvočno hitrostjo
v prihodnost...

Po drugi strani pa
»zdaj, ta trenutek«
daje toliko zavestne misli,
občutja lahкотnosti,
goreče strasti...
da komajda spravljам vse vase.

Toliko drugačnega,
toliko novega,
toliko vznemirljivega...
novih korakov obstoja
vdihov z mirom, občutkov dotika...
Od koder sprejemam največ...

Pa vendar...
skoraj na vsakem koraku
se srečujem z minljivostjo časa.
Drobčen delček sem v vesolju,
delček kozmičnega ravnovesja
v lastni knjigi življenja.

Očarana opazujem

Očarana opazujem
globoko doživetje
silovite ljubezni.

Neobičajna pozornost mi godi
in povračilno kaže
na drugo plat življenja.

Ganjena sem,
ko se z nesluteno močjo
podam na zaraščeno pot.

Podoba je veličastna,
svetlobni žarek objame
ljubezensko noč.

V naivni brezskrbnosti
z olajšanjem začutim
veliko pustolovščino.

Angelska potrpežljivost
v trenutkih sreče postane
čista evforična vznesenost.

Pijem tvoje poljube

pijem tvoje poljube
v objemu mavričnega jutra

skozi rast in sobivanje
v nekem trenutku
na premici življenja ...

skozi rdečo nit
iskrenih temeljev
in čustvene resonance ...

skozi preizkušnje
iz zunanjega sveta
in svoje lastne ...

pijem tvoje poljube
v objemu mavričnega jutra

zavedajoč se ...

dneva, ki nastaja,
dneva, ki prinaša,
dneva, ki uči ...

medsebojnosti ...
in večerne spokojnosti ...

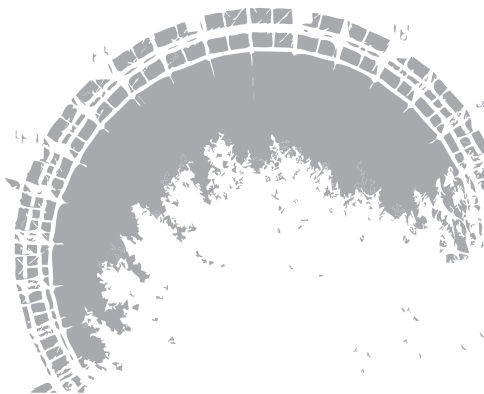
Pomladno jutro

pomladno jutro
z nabojem ljubezni
pušča stopinje v srcu.

beseda v besedi
prehiteva smisel
prijaznega nasmeha.
dihanje skozi srce
umirja napetosti
čutnega zaznavanja.

besede govorijo,
ljubezen se razlije
po prsnem košu.
občutek povezanosti
ponuja neposredno
izkušnjo naklonjenosti.
dihanje skozi srce
umirja napetosti
čutnega zaznavanja.

beseda v besedi
prehiteva smisel
prijaznega nasmeha.
objeti drhteči telesi
se združita v utripu
tistega trenutka.
poveže ju toplina
iskrene pristnosti
nežnega objema.

Spočeta ljubezen v senci boli

spočeta ljubezen v senci boli
ustvarila pesem je mojih dni;
pričarala meni je novo mladost,
v srcu zaznala nje polno jasnost.

ob luni v nočeh, brez pravega sna,
so dotiki mi pesnili pesem srca,
sta sreča, toplina bili uglaseni par,
ki življenje mi dalo ju je v dar.

... mi podarilo še toplo je dlan,
ustvarjeno božanju dan na dan,
pokazalo pot do shrambe srca,
kjer beseda Ljubezen svoj dom ima.

... ljubezen pričara mi lepe sanje,
da vedno lahko se skrijem vanje;
s prvimi žarki prebudi mi nasmeh,
čisto enak zvezdicam v njenih očeh.

ne vem... ne od kod ne od kdaj,
še manj mi je jasen ta njen zakaj,
a vendar vem, da v meni živi,
se v lastni izraznosti vse bolj krepi.

ko enkrat zaveš se moči stvarjenja
in naučiš se živeti lepote življenja,
ljubezen je tista, ki kaže ti pot,
četudi ta polna je kakšnih pomot.

Trenutek

trenutek
pojočih zvonov,
žvrgolečih ptičkov,
prebujenih metuljkov,
vznemirljivega prebujenja.

popoln trenutek.
ujet v sončne žarke
poznega popoldneva
fascinantnega občutenja
porajajočih se čustvovanj.

pogled.
bežen dotik
prebuja žensko
novih vznemirjenj
prepletene vsakdanjosti.

doživljanje.
zelo intenzivno
v harmoniji zavedanja
lastne resničnosti obstoja
tukaj in zdaj... in za vedno.

Znajdeno tam

znajdeno tam,
na nekem razpotju
globina pogleda
ustavi v trenutku.
bogovi prižigajo
bakle strasti,
jo vračajo k sebi,
k izvirom slasti.

nežnost poljuba,
neznano obzorje.
napolni prekate
oddaljenih sanj.
prebujeni spomini
k bogovom pozabe
divje in strastno
vodijo dan.

ju nosi po toku
nežnost nenadna
draženje čutnic
poviša utrip.
znajdena tam,
v izvirih slasti
se zlijeta v eno
v uglašenosti.

2. del

SOOČANJA in MODROVANJA

»Duševnost je edini vzrok vsega materialnega. Človek, ki tega še ne more spoznati, bo moral zaradi svojega napačnega pojmovanja življenja stalno trpeti. Med raznoterimi škodami, ki jih povzroča materialistično pojmovanje življenja, je ena največjih neprestani boj proti bolezni. Nikoli ne moremo z zunanjimi sredstvi preprečiti ali odpraviti bolezni, kajti vzrok bolezni tiči vedno le v mislih. Šele ko misli naravnamo na zdravje, lahko ozdravimo - drugače pa ne.«

(Martin Kojc)

Človek

Človek;
globoko v sebi skrivaš
svoj pravi jaz,
nedotakljiv v svojem
izvirnem poslanstvu.

Pa vendar;
drugačen postajaš,
prebujáš občutek,
da misli nežno plavajo
po tvojem umu.

V neskončnosti življenja
sprejemaš odločitve,
tako drugačne
od vseh poprej,
popolne in dovršene.

Ljubezen je ključ;
ključ do sprememb,
ključ do napredka,
ključ do iskanj
resničnega sebe.

Lahko bi kričala,
v navdušenju vzklikala:
»Drugačen postajaš!«
Vendar le opazujem
in hvaležno prikimavam.

Pod lupino
svoje popačene podobe
in s tem popačenih vrednot
si našel pod do sebe,
razkril svoj pravi jaz.

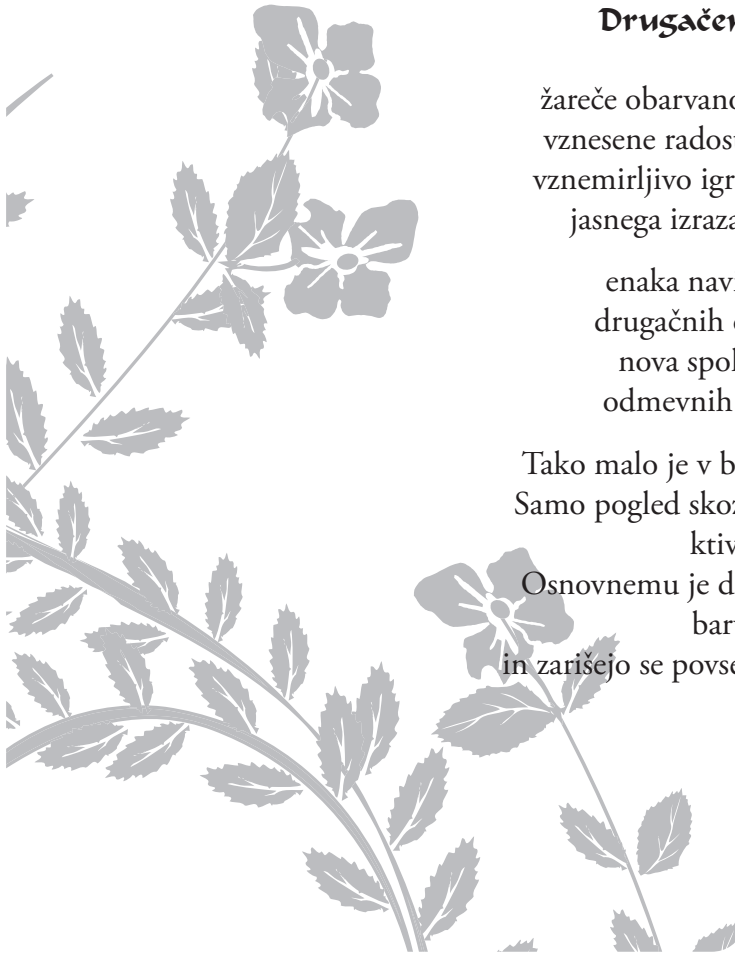
Drugačen pogled

žareče obarvano razpoloženje
vznesene radosti hrepenenja,
vznemirljivo igrivo prepevanje
jasnega izraza govorjenja

enaka navideznost,
drugačnih odtenkov,
nova spokojnost,
odmevnih korakov.

Tako malo je v bistvu potrebno.
Samo pogled skozi drugo perspe-
ktivo.

Osnovnemu je dodati le toplino
barve
in zarišejo se povsem nove podobe.

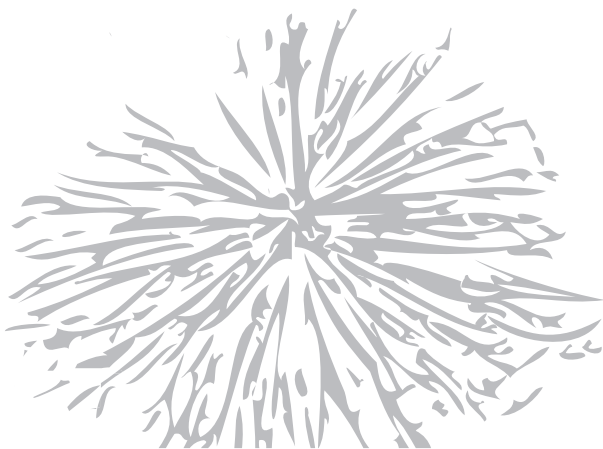
Energija vesolja

bogata
čustvena
povezanost,
z
ljubečo energijo
svojskosti,
rojeva
vdano prenašanje
in
tvorjenje dvojine.

povezana
dirigentska
paličica,
z
logiko razuma
edinskosti,
izraža
modrost srca
in
srčno energijo.

je preblisk
v zavedanju
vsakdanjosti * večnosti.

z
globokim verovanjem
in
čutnim zaznavanjem
prvinskosti,
naju veže
energija vesolja.

Klasična dekoracija

klasična dekoracija:
hrumenje črnih valov,
razredčene dežne kaplje
in tanka plast megle -
jemljejo dih.

zelo počasi se zravna:
bori negibno obstanejo;
išče njen oslavljeni odsev
skozi gube pajčolana -
pričakuje odgovor.

sonce je že davno zašlo:
zapihal je mrzli veter,
oblaki so se zgostili,
pobarvali nebo v sivo
z odtenkom vijolične.

Obrnila sta se.
Brez dvoma gresta.
Nekam.

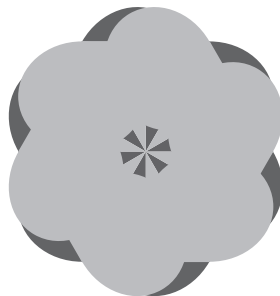
Odtisnem svoj korak

tja do sončnega obzorja
med nebom in zemljo
v nepopisno svobodo
odtisnem svoj korak.

vem, da živim,
si nič ne želim.
diham in Sem
svobodnih misli,
za trenutek obstojim.

kjer sonce se spušča
med prezeble ptice,
skozi belo nedolžnost
v koprenastih oblakih,
med rdečino podob
v odsevu morja;
ujamem melodijo
previsa ob obali
neskončnih poti.

odsev se ujame
v sliko mojega življenja,
med sledi sopotnikov
med polji in gozdovi
vem, da živim,
lahkotnih korakov
skrivnostne moči
topline žarkov
po strmih poteh.

Ogrlica pripovedi

Poraja se
ogrlica pripovedi,
vznemirjenje v meni,
čustvene vibracije.
Pravzaprav ne znam
prav poimenovati.
Polnim se s podatki,
z nekimi novimi vedenji,
z obiljem cvetličnih gredic,
z diamanti in biseri.
Sicer se mi pa zdi,
da vse nekako stoji.

Srečujem se
s svojo neznatnostjo,
in hkrati
s svojo veličastnostjo,
edinstvenostjo,
na polju izžarevanja.
Začenjam se zavedati,
da sem rada to, kar sem,
da sem takšna kot sem
še najbolj v sozvočju z naravo,
z bivanjem, močjo energije,
ki teče skozi mene.

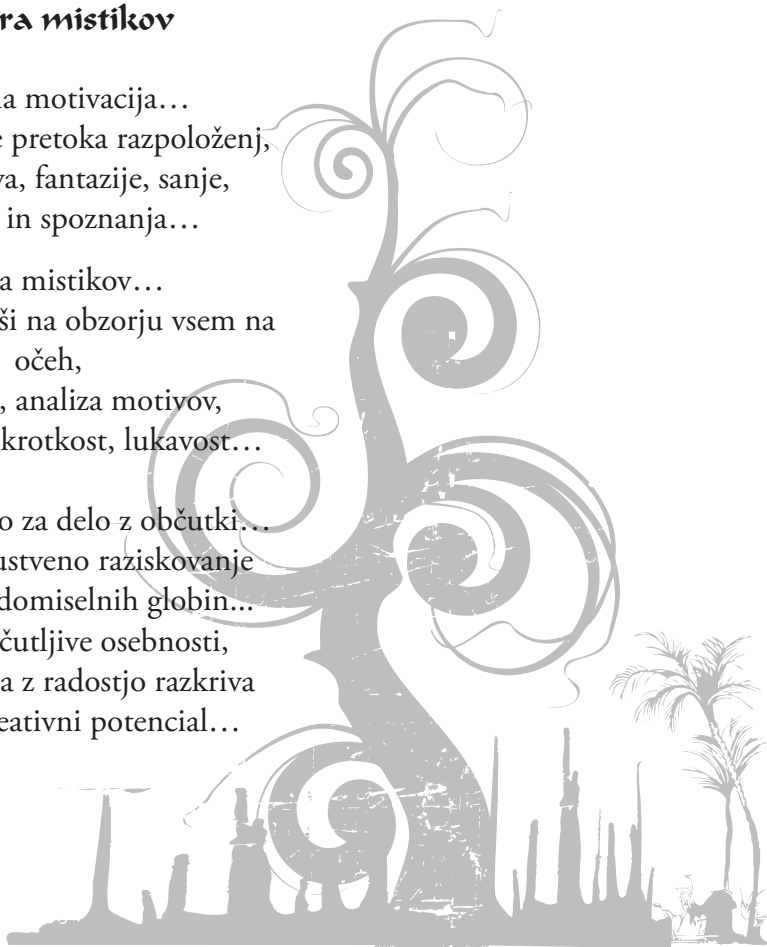

Omara mistikov

čustvena motivacija...
ciklične oseke pretoka razpoloženj,
želje, čustva, fantazije, sanje,
strahovi in spoznanja...

omara mistikov...
s poezijo v duši na obzorju vsem na
očeh,
tok plime, analiza motivov,
občutljivost, krotkost, lukavost...

subtilno darilo za delo z občutki...
zaposleno čustveno raziskovanje
brezmejnih domiselnih globin...
nagonsko čutljive osebnosti,
ki preko roba z radostjo razkriva
dejanski kreativni potencial...

Orumenela fotografija

Orumenela fotografija,
posnetek iz negativa mojega spo-
mina.

Pogrešam te, deklica moja.
Mene. Jaz.

Na prvi pogled
si ženska. Odrasla ženska.
Kje se skriva dekletce?
Vsaka misel, ki mora biti izrečena?

Čutim te!
Naklonjenost bližine.
Navdihuješ me! A vendar te ni.
Nisi v mojemu telesu.

Manjkaš mi.
Del življenja mi manjka.
Želim si te, želim te vrniti vase.
Želim se igrati s tabo.
Želim punčko v sebi.

Začutim rahel dotik.

Dvigujem zastor svojih želja.
Sanjam? Ali se res vračaš?

Vračaš vame?
Deklica moja? Jaz?

Vem, da znam,
vem, da zmorem
umiriti tvoj nemir.
Ljubiti te z dušo in srcem!
Odpreti svoje srce
in te sprejeti vase.

Nočem več začetka.
Želim ujeti ritem,
valovanje morja,
novo enost s tabo,
čas, kjer le bova.
Ti in jaz. Jaz v celoti.

Zadržujem glas,
besede in dih;
vidim življenje,
takšno kot je.
Ne upiram se več!
S tabo živim ljubezen.

Prepusti se

Korak mi zastane -
obstojim pred ogledalom časa;
v trenutku slabosti,
otročjega početja,
radovednosti.

Pogled,
uprt v ogledalo,
skozi trepalnično valovanje
sloni na iluziji,
da je morda res vseeno.

S čutečimi očmi
v odsevu zaznavam svojo bridkost
nad močjo iluzije;
v ozadju začutim
drobcene poteze svoje narave.

Poganska domišljija,
v čistosti reke življenja,
z navdihom dostojanstvenosti
in čutno mehkobo prvinskosti
podari mi bežno misel.

Misel, ki pravi:
prepusti se
moči ljubezni,
prepusti se
moči svobodne narave.

Prostrani gozdovi

Sončno jutro
na jasi ob gozdu;
skozi
spevne melodije
ptičjega petja
začutim
celoten orkester,
v
ustvarjanju umetnine,
namenjene Soncu.

Doživim trenutek
skrite modrosti,
premagam razburjenje
ob zavedanju,
kako preprosto
je življenje
in
trepetajoči obraz
se zapre
pred iluzijo o Sreči.

Prostrani gozdovi
umirijo vihranje orkestra;
zaobjame
me spokojnost
pretrganih vezi,
ki
jo začutim
v svobodnem izrazu,
spremenjenih
občutij.

Sama sem.
Sama s sabo.
Navkljub
toplini njegovih oči,
in roki,
ki se je dotikala
mojih dlani.
Iskrica upanja,
ob zvokih orkestra
odtrgana iz notranjosti.

S hitenjem po poti spoznanj

spokojnost jutranje misli
navidez ustavi korak,
začno se porajati smisli,
z glavo vrženo v znak...

... s hitenjem po poti spoznanj.

vse kar začne se nekdam
počasi odvija se v njej
brez konca je videti zdaj,
ko nima več sanjskih idej...

... s hitenjem po poti spoznanj.

izrazi brezčasnosti
rišejo mavrično sled,
v brezmejni neskončnosti
odkriva svoja čustva poet...

... s hitenjem po poti spoznanj.

s hitenjem po poti spoznanj
najde lepote zakladov srca,
uzre cilj svojih popotovanj
v žarkih ljubezni brez meja...

Slovo brezčasje

jesen se poslavlja
in zima se klanja,
skozi reko življenja
in sna hrepenenja,
v varnem objemu
na gala sprejemu
v toplini bližine
skozi drugačen svet
lahkotnih korakov.

skozi belo svetlobo
odkriva lenobo
na svetu minljivo
za srce igrivo,
otožno poetična
duša patetična,
verjame v neskončnost
izpolnjene ljubezni
prebujenih spoznanj

naj se ustavi čas,
da zasliši se nje glas
ki iz porojenih sanj
nabira zvezde zanj,
ki strastno šepeta
se ob zori mu preda.
v brezmejni neskončnosti
ob slovesu brezčasje,
novi ljubezni naproti.

*Moj poklon dnevu.
Z veliko hvaležnosti.
Z veliko novega zavedanja.
O moči ljubezni.
O naravi,
ki odgovarja na vprašanja.
O meni.
Po znanih poteh.
V objemu sončnih žarkov.
O miru,
ki se je naselil v meni.*

Svoboda duha

Svoboda duha
je pot
v iskanju resnice,
je pot,
doživetih sanj
je pot
do globine srca.
je pot.
je življenje.

vse stvarstvo
stoji ti ob strani
hrepeni
po izpolnitvi.
Božje oko te čuva,
te vodi in hrani,
na poti
v življenju.

svoboda je krasna
je sveta, je jasna,
in polna pasti,
priznam,
za vsakogar ni,
se prehitro izgubi,
kdor za svobodo duha
zares ne živi.

Tok eksotičnih misli

Tok eksotičnih misli,
vpetih v bisere modrosti,
poustvarja v moji zavesti
nov korak obstoja.

Občutek lahkotnosti
in prazničnega počutja,
skozi veličasten barvni preliv
rojeva čustvene vibracije.

Kot se metulj razvije iz bube
vse temelji na ljubezni;
skozi presenetljive sanje
raznolikost ustvarja svet.

Obstoj samo sedanjost;
ljubeča povezanost tistega,
kar misliš... to postaneš,
z blažilnim učinkom ljubezni.

V

V

ljubeči energiji enosti,
z modrostjo srca
in logiko razuma,
odpiram
skrinjo ljubezni.

V

sprejemanju drugačnosti
in vdanem prenašanju
vsakdanjosti,
z dirigentsko palico
krojim prihodnost.

V

objemu nepredvidljivosti
z intuitivno sposobnostjo
zaznavam
bogato čustveno navezanost
blaženih občutij.

V tem trenutku, zdaj

z nazaj nagnjeno glavo
v iskanju lastne resnice,
s pravo naravo intuicije,
korači skozi gozd:
dan za dnem,
jutro za jutrom.

začuti v objemu drevesa
nepojmljivo presenečena
v intuitivnem preblisku,
uglašenos in povezanost:
tistega, kar je,
v tem trenutku, zdaj.

z vso ponižno hvaležnostjo
bi lahko misli dopolnjevala,
jih kitila ali odpravljala
v obujanju spominov:
na čas iz časov,
v času časa.

božansko navdihnjena,
vidi možnost kreativnosti
s čarom skrivnostnosti
na stopnji samozavedanja:
kot občutek nemira,
v tistem nekaj več.

Pogostnost zaznavanja
se ji zazdi skrivnostna.

Ve,
da je z ozaveščanjem dobila
priložnost
samozdravljenja.

V ujetem trenutku brez bližine

na poti svojega brezčasia,
ujamem dih cvetočega klasja.
v dan prebudijo se speče ptice,
ko začuti se prelet repatice.

mar sanje so tisto, kar me zdrami,
me sredi vihnarnih čustev omami?
sem to jaz, ki zaznam odsev miline?
v ujetem trenutku brez bližine?

ostrmim! In se v pogledu zgubim,
začutim, da v nedrjih zadržim,
kar jemlje mi dih... in terja izdih.
grem naprej! vem! le še ta vdih.

le sebi bom še svoj lakaj!
ne grem nazaj, zdaj vem zakaj.
meglice odstira, ta moja kri.
solza spolzi, ko kri zagori.

ni me strah, so še resnice.
čeprav speljane čez brzice.
tiste, večne pesmi neizpete,
postale so odmev, odpete.

Zmagovalec je sam

Kaj sploh počne tam?
Koliko časa bo trajalo?
Vpraša samo sebe
in sliši dva odgovora.

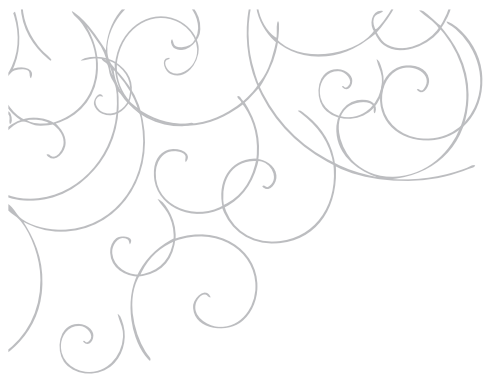
Prvi jo spomni,
da se ne sme ustaviti,
drugi jo opominja,
da hodi po robu.

Napetost je spet tu.
Nobenega tveganja ni.
Za trenutek se umiri.
Kdove, morda se moti?

Skratka. Vse se ujema.
Vse je popolnoma jasno.
Ni prostora za dvome.
Problem se rešuje.

Vse se tako dobro ujema,
da zato nima nobenega smisla.

Občutek hvaležnosti
je pri človeku pomemben.

Življenje je sveto

S čudovitimi občutki,
skozi neskončno blaženost
medsebojne ljubezni,
po najboljši poti
vznemirjanja in strasti
rodim
samorastni uspeh.

Skozi božajočo luč duha,
izžarevajočega življenjskega diha,
v izvoru ljubezni
spojenega užitka,
z vedrino in radovanjem
prepoznam misel:
Upanje se vrača!

Začutim ljubezen,
pri obredu prisotne duše...
V varnem zavetju božajočega dotika
hvaležno obrišem solze.
Zavem se:
Življenje je sveto,
tukaj in tam!

3. del

O DVŠI, Z DVŠO

Zavedati se moramo, da smo smisel svojega življenja
izpolnili že zgolj s tem,
da smo bili vsaj kdaj komu tudi vir veselja.
In to ni težko.

(Anton Trstenjak)

Brezmejna neskončnost

Vse se začne
in konča
oziroma
se nikoli ne začne
in nikoli ne konča
z biseri modrosti.

Nov dan nosi -
nove preizkušnje,
nova spoznanja,
nova odkritja.
Bil pa je dan,
ko sem zaslutila
dušo v svojem srcu.
Zahrepenela sem
po njej.

Vera v dušo
se je spremenila
v spoznanje.
In spoznanje spreminjam.
V življenje.
V zavedanje.

Življenje
moje osebnosti
je le eden
od nešteti izrazov
izkušenj moje duše.
Je usmerjeno k temu,
da bi duša
vse bolj in bolj sijala
v mojem življenju.

Zavedam se,
da sem del
brezmejne neskončnosti,
brezčasnosti,
da sem bila
in bom,
od nekdanj za vedno.
Ne vem prav,
kako se je to zgodilo.
Kar zgodilo se je.
Napolnjuje me
silna energija
večnosti.
Tako zelo bogata sem, Polna.

Dejavna moč

naključni pojavi
v iskanju smislov -
kreativno in poučno
spreminjajo misel.

skozi
brezkončno
neskončnost
mojega obstoja.

korenine čustev
v nenadni svobodi -
ustvarjalno in čutno
sprejemam vase.
s priprtimi očmi,
v otroški sreči
kitajskih cesarjev
zdravega bivanja.

dejavna moč narave
v ogledalu duše -
namerno in čutno
skozi tisočletja deluje.
v veje prepletene
plemenita dejanja,
z valovanjem vetra
na večni poti.

Izgubila sem mir v duši

izgubila sem mir v duši
in ne znam nazaj
ali bi morda -
morala naprej?
tako izgubljeno se počutim.
in ego se je zopet
polastil moje duše
vendar,
čutim,
zdaj je čas,
da pogledam vase.
ker brcam,
grizem in praskam.
želim si bolj zaupati
želim si,
da me ne bi bilo tako strah,
da ne bo nikoli konca.

ljuba duša.
enkrat je tudi konec
treba je iti po vrsti,
korak za korakom
postajam močnejša
in bolj resnična.
čakam,
da me prežame pogum
da stvari postavim na mesto
in mi bo vseeno,
če mi kdo reče,
da se tako to ne dela,
da se vrnem v ravnotežje
in se ne spotikam več.
bilo je dovolj!

Kdo sem jaz?

Kdo sem jaz,
ki pišem pismo,
o ujetem trenutku
v čustvovanju?
Govoriti dovolim si
o prvinskih simbolizmih,
neizpetem hrepenenju,
ljubezenskih širjavah
dušnega prostranstva???

Kdo sem jaz,
ki pišem pismo?

Prostranost pohorskih gozdov
spominja na nekdanje upe,
poti neskončnih hrepenenj
zaobjetih v srčni pesmi
moje fantazije...

Kdo sem,
da smem se
z de-ja-vu-jem rokovati?
Neznanim dobrim znancem,
ki spet se posmehuje,
ko mi odgovore daruje?
Kdo sem,
da smem odkrivati
notranje skrivnosti?
Zapletena protislovja
izklesana v moji duši,
kdo sem, da smem?

Duša sem!

Duša sem!
Duša, ki ji želja je bila
se na nekoga navezati
in hkrati
sebi zvesta ostati,
svobodo zaužiti
intimnost
v dvoje si zgraditi,
v poetičnem odsevu
iskanja smislov
in zavestnega hotenja
si splesti gnezda
jasnih misli
ljubezni in topline.

Duša sem!
Duša, ki je opozorila nase.
Razmišlja in prebuja sanje.
Budi se
in se raduje
nad odsevom dneva
v jasni noči.

Piše zgodbo
iz spominov
v svetu misli
in podob in ...
Iz uhojenih poti
spiše epilog.

Duša sem!
Duša, ki iz svojih
globokih korenin
rojevam jutra,
sončne dneve,
in nad oblaki
megličaste koprene,
ki jočem v dežnih kapljah
in se v snežinkah belih
vsa raztapljam.

Duša,
ki kljubujem
vsem viharjem,
sem tenkočutna,
polna domišljije
in iz padca v padec
vedno bolj celovita.

Plesala bi s teboj

Plesala bi s teboj
v brezčasnem času,
brezspolna duša moja,
moja druga polovica,
kot z vetrom ti leteča ptica
v viharju čustev prepletena.
Plesala bi s teboj.

Plesala bi s teboj,
v tem sivem delu dneva,
odeta v dež in dežne kaplje,
skozi tančice hrepenenja,
kot ptica v nizkem letu,
bi vrtela se v zaletu.
Plesala bi s teboj.

Plesala bi s teboj,
ljubezen moja večna,
skozi življenja nekončana,
skozi pesmi neizpete,
sveta široke ceste...,
na veke vekov amen.
Plesala bi s teboj.

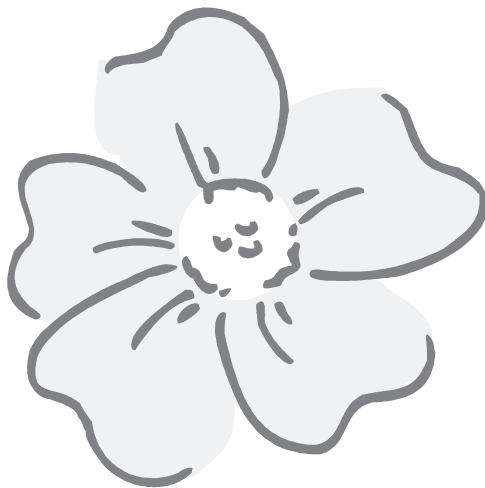
Radostno občutenje

V objemu
izmenjanih misli
obstanem
ujeta v svoji zmedenosti
na pragu
razumevanja resnic
o trenutkih stvarjenja.

V globini
svoje duše
razumevam
svetost življenja,
z občutenjem modrosti,
ki se preliva
skozi energijo enosti.

Ob zavedanju dejstva,
da je govornica duše
zgolj občutenje,
popolno zavedanje
svete izpolnjenosti,
zaplčem valček
z energijo stvarjenja.

Z roko v roki
ob popotovanju vase
sprejemam
tvojo ljubezen
v nenehnem zavedanju
radostnega
občutenja.

Razgaljena

bila sem brez obleke,
razgaljena v celoti...
ječala v bolečini,
zadrževane ljubezni,
z neskončno veliko
žalostnih spominov...

v podoživljanje ujeta
potlačeno preteklost,
brez trgajočih solza
in velikih besed...
končno odlagam
v arhiv zgodovine.

obračam zdaj list
v knjigi življenja...
stojim vzravnano,
veličastno vzdušje
izžareva energijo...
v Danes, za jutri.

Ljubezen je vse!
je vera, je upanje,
je zaupanje,
je ljubezen sama...
je dvojina in občutenje,
da prihajam domov...

Usoda mojega spomina

usoda mojega spomina
šepet večernega skomina
drget strasti ob resedi -
misel moja, daj se ubesedi!

sprašujem te vse o tebi,
kaj si pišeš zdaj o sebi?
o čem razmišljaš, misel moja
ko srce osmišljaš brez pokoja?

govoriš mi o obalah
takratnih zmotah in zahvalah.
o duhu svojem na poljani
misel moja, kdo si? Vstani!

sprašujem te, vse o tebi
povej mi, brž, skrivnost o sebi
o valovanju, plimi in oseki
o duši, ki vem, da ni kr neki.

misel moja, skušaj razumeti,
da pustim se ne ujeti.
zato sprašujem in ugibam
do kod se sploh lahko nagibam

sprašujem te, prav vse o tebi
spoznanje pride, vse o sebi.
želim si dušico spoznati
misel moja, ne daj se mi odgnati.

V objemu življenja

Skozi
brezkončno
neskončnost
svojega obstoja,
lovim sončne žarke,
kapljice morja,
dih vetra...

Bogato, polne,
izpod oblakov plahe,
v toploto odete
žarke sonca.
radostno božajoč,
v valovanju vetra
sprejemam vase

Tukaj in zdaj
samo sem,
diham in vonjam,
božam in ljubim,
obstojam.

Sem!
V objemu življenja!

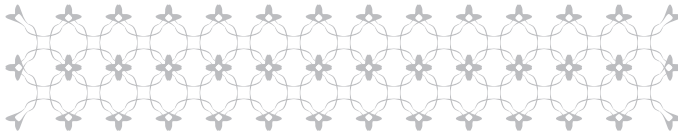
4. del

KAKO GOVORITI O VZROKIH ONKRAJ VZROKOV? O PUSTOLOVŠČINI NA DEŽELI, V OBJEMU NEOKRNJENE NARAVE? O ISKRENEM VESELJU PRISTNEGA STIKA V PREDDVERJU NEBES?

Odpiranje srca pomeni posvečati se svetu okoli nas –
ljudem, krajem, nam samim in božanskemu.
Način, kako to počnemo, bi lahko opisali kot
uglašeno naklonjenost.

Gre za prepoznavanje povezav
medsebojno prekrivajočih se energijskih polj ljudi
in stvari in načelno vztrajanje znotraj
njihove kompleksnosti.

(Odlomek iz knjige Šesti čut: Belleruth Naparstek)

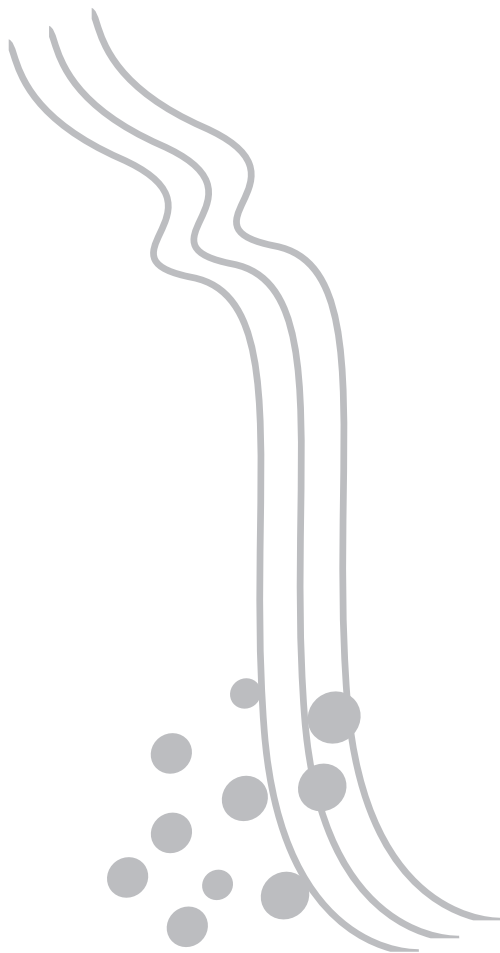
Barva tleče zarje

Barva tleče zarje
ponese spomin
na tisti čas
onkraj tajge
v sibirski divjini.

Skrivnostni glas
odstira pogled
na lastno prihodnost
v vsem času
svoje vizije.

Ustvarjanje vtisov
skozi naboj ljubezni,
skozi mehko, belo svetlobo
je kultura srca
duhovne naravnosti.

Življenjska vdanost
utripajočega valovanja,
otožno poetična
skozi drugačen svet
vibrira iz globin spomina.

Brezčasje v času

Brezčasje v času
v boju za naju,
z eno veliko razliko
v resnični nemoči,
govoriva potihlo,
ne znava naprej,
prestopiti okvirjev.
ljubezen prepuščava
melodiji brez konca.

druži naju čas,
se zgodba ponavlja,
znova in znova
se ljubezen poslavlja.
brezčasje v času,
srečevanj in razhajanj,
iskric prepolna
najina razmerja.

v času po času -
se beseda dotakne
spomina ljubezni.
veličastja občutkov,
podzavestno spoznanje,
vedno znova sva tam,
na čistini užitka,
besed hrepenenja.

Diši mi spomin

Je mogoče,
da kdaj nehaš ljubiti,
če si enkrat ljubil?

diši mi spomin
na neko jutro v neskončju,
prebujajoč drhtenje
vznesenega valovanja dvojice,
ki sreči zorenje
omamljenega dotika globin

diši mi spomin
na čas pred časom
plavajoč v naročju mesečine
v odsevu svetleče zarje,
ki sreči zorenje
izsanjanih sanj ljubeče

diši mi spomin
na vonj tvojega telesa,
ki dvigajoč v nov dan
željam nocoj-a podlega,
ki sreči zorenje
vame segajoče nežnosti

Je mogoče,
da kdaj pozabiš,
kar se ne da pozabiti?

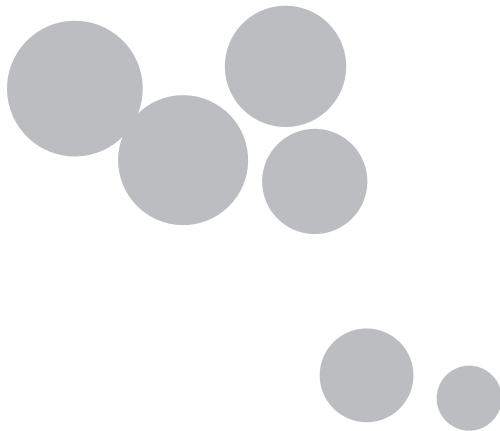

In življenje teče dalje

neskončna blaženost.
zveličavno občutenje
medsebojne ljubezni;
brežčasno izžarevanje.
svobodno valovanje
ljubeče spojenega užitka;
vznemirjenje in strasti!
skrivnostne tančice!
rojena hvaležnost!

pridih odmaknjenosti.
varno zavetje
božajočega dotika;
odsev nespremenjenosti.
bleda luna obsije
ugašanje sončnih žarkov;
mir in harmonija!
neskončna svoboda!
rojena vzajemnost!

p.s.
skrivnostni glas
ponese spomin
na lastno prihodnost
ustvarjenih vtisov.
skozi naboj ljubezni
odstira pogled vdanosti
utripajoče poetičnosti
drugačnega sveta.

Ko za trenutek obstojim

kar beseda hoče ali dve,
tvoj pogled mi sam pove,
ko za trenutek obstojim,
vedno znova zadrhtim.
dotika se me tvoja dlan,
šla bi, a ne morem stran.

pogled ošvrkne stare čase,
dotiki spet posrkajo me vase,
se v besede znane zatopim,
ko za trenutek obstojim,
mi misel moja ni v pomoč,
ko zaželim si daleč proč.

Ko za trenutek obstojim,
je spet vse tu.
Kot da vmes ni bilo.

Napočil je čas

stara kamnita cerkev.
v njenem zmagoslavju
simbolične predstave.
družinska zvestoba.

steklena piramida.
vznemirljiva razlaga
božanske ženskosti.
jutranja svetloba.

dišave z bližnjega vrta.
prepuščeno doživljanje
italijanske renesanse.
opojna mehkoča.

Napočil je čas.
Gledal jo je,
kako je počasi dvignila glavo.
Odzvanjali so zvonovi.
Pozabil je,
kako mu je bilo mraz.

Neizprosna ulica

neizprosna ulica
v oljni upodobitvi
njenega spomina.
rajska lepota vrta
osebne doživetosti
renesančnega mojstra.

krčevito klicanje
kot drobec njene vere,
vdanosti v usodo.
vse se sestavlja -
v kito spleteni kodri,
različnih odtenkov enaki.

strela od nikoder,
primerna priložnosti
pomladnega večera.
steklina piramida
povzroči strmenje
v sončno uro časa.

Nemirni časi zgodovine

Nemirni časi zgodovine
prebudijo praspomine,
na nacionalno epopejo,
ki zasluži si trofejo.

na šamanske rituale,
spomina slavne festivale,
na pomembnosti trenutkov,
svobode miselnih osnutkov.

v iskanju smislov in resnic,
v odpuščanju grehov in krivic,
se duša z biserom izlije
solza domačnosti napije.

in glej ga zlomka v tej svobodi
Napoleon pridruži se prigodi
na obrežje Sene misel sede
naslednje praspomine prede.

Neprecenljiva mojstrovina

neprecenljiva mojstrovina
visokega gotskega sloga
skriva ključe bolečin.
pokrajine iz knjig
z mehurčki na vodni rastlini
zarišejo še lepše lokvanje.

oddaljeno žvižganje vlakov
skozi površino jasne zavesti
izraža natančen odsev tega.
odprte note na klavirju
le riba brez spomina
zaznava kot srečen navdih.

sladostrastne sanjarije
nad pisano množico ljudi
prišepnejo pravo besedo.
rojena ustvarjalnost
z izredno rahločutnostjo
prisluhne šelestenju vetra.

Neurje čustev

neurje čustev
zaupanih peresu
čaka na popis
notranje sile

manifestacija
izpisanih občutenj,
spesnenih v besedo
instrumenta duha

abstraktna misel:
zakon stvarjenja;
življenje je kot igra
na odru nebes

veličastno snidenje
me opogumlja
skozi vek časa,
skozi solze ljubezni,
ljubečih misli
nastaja nov dan
življenjske sile

Neskončna svoboda

Neskončna svoboda,
v objemu skrivnostne dežele
sibirskega prostranstva,
me vabi.

Šum toka reke,
skozi neraziskane gozdove,
vodi v objem,
tradicionalne domače hiše.

Brezov gozd me spomni
na Kozake v Krasnojarsku
in polnomadsko življenje
sibirskih ljudstev.

Sredi prostranih višav,
s pridihom odmaknjenosti
in burjatskim izročilom,
sem doma.

Za robom obzorja
bila sem rojena nekoč davno,
v popolnem miru in harmoniji.
Neskončna svoboda

Se pesem je v srcu zapela

se pesem je v srcu zapela,
ko misel je tja poletela.
med preljube mi brate onkraj,
ki vabijo zdaj me v svoj raj.

mi duša v radosti vztrepeče,
in solza spolzi mi od sreče,
ko želja resničnost postane
le jutrišnji dan še ostane.

če rečeš, da slišiš glasove,
te vprašajo še za duhove.
jim hušknje smehljanje čez lica,
ker ne verjamejo v tvojega strica.

a tukaj je, v tej moji prigodi,
v duhu, ki se čuti povsodi.
spreminja obliko, vonjave in gibe
narekuje naslednje mi vzgibe.

ker jutri me čaka tesnobni dan,
moram spustiti lenobo na plan,
moram do konca pesem zapeti,
in moje drage vsaj malo objeti.

Stopila sta mimo kamnov

čudovitost večera
iskrenega razumevanja.
razkošno udobje
prirojenih občutkov.
pesem, ki se ne konča.

odsev zgodovine
zdravljenih mitov.
poganski sveti obred
o grehu hrepenenja.
nasmeh, ki je utrip srca.

človekova notranjost
globljih resnic.
brez misli neskončnosti
ujetega trenutka.
navdih, ki je ena sama sreča.

Stopila sta mimo kamnov,
s poskusom zlitja z množico.
Dar pravičnosti besedne igre,
dostojanstveno in spoštljivo.
Za novo razumevanje dogodkov.

V objem skrivnostne sem dežele

V objem skrivnostne sem dežele,
ovila se v tančice pordele,
pred menoj se rišejo obrazi,
z duhom, ki ga nosijo nomadi.

Biser nekdam moje domovine
prebudil je odmev mi na spomine,
mogočno jezero me vabi,
me želja silna, oditi tjakaj zgrabi.

Ko uho zasliši za Burjate,
srce želi oditi si v svate.
da k sebi stisne svoje brate
zasliši njih glasove zlate.

Nekoč bili smo animisti,
nakar postali smo budisti;
v duha in dušo verovali,
ko modrost Tibeta smo spoznali.

Vrhovi streh

vrhovi streh
ob umazani reki
puščajo sledi nekoča.
prebujajoče vznemirjenje
ne priznava preteklosti.
težko je!

Chez Marie
na Rue Gabrielle
v srcu Montmartre
drugič v enem samem dnevu
postane preveč.

kako povedati nekemu,
ki ne verjame?
kako srcu ukazovati?
kako spomine premagovati?

pesem od prej,
vpeta v zdaj!
preveč je prepleteno!

gremo dalje
po nekdanjih poteh.

kje in kdaj,
če sploh kdaj,
ujamemo ritem
nekoča in zdaj?

težko je! res je težko!
a ni nemogoče!
Tako pač je!

5. del

PESMI HREPENENJA

Če pretakate solze, ko pogrešate sonce, pogrešate
tudi zvezde.

(Rabindranath Tagore)

Ne mine dan

samo še enkrat
te želim objeti,
trenutek s tabo,
v ritmu tem ujeti.
a vem, ne smem,
srce mi pravi, govori,
le srečne dneve ti želi.

prosim luno, njen sijaj,
da te tam varuje zdaj.
naj toplo sonce pozlati,
trenutkov polnih ti dlani.
te zarja v srečo naj zbudi
milina prežene vse skrbi.

ne mine dan,
da misel ne potuje tja,
kjer moja deklica
je zdaj doma.

Nebo

Odpira nebo se
odriva oblake
sinjina poskuša
prodreti na plano.
Preganja deževje
ohlapne meglice,
ki bijejo bitko
izza tančice.

S pogledom v oblake
začuti ljubezen!
Strastne objeme
poljube pekoče,
noči voljne
in potešene
zapisane sreče
v tonah na vreče.

Nebo zapisuje
usode vesele,
usode temačne,
ko riše oblačke,
se napihuje.
V svoji veseli
vsevedni naravi,
kot da bilo bi
v božji postavi.

Nebo fascinira
od nekdanj dekliča,
ko išče v njem princa,
ki naj se predstavi.
Odrtega srca,
rožnatega lica,
poskočne besede,
in duše zanosne.

Neizsanjani časi

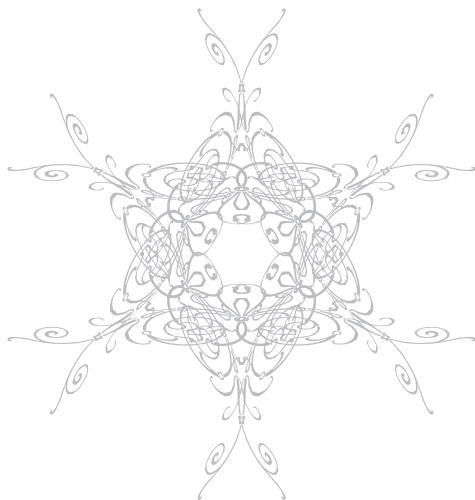
V koraku stopajočega jutra
odpiram pogled na vse strani.
Brez konca in kraja,
tiho, počasi,
me vodijo stopinje v nedogled.

Pobožam naselje pod mano,
moj dom.
Skozi čaščenje vstajanja sonca,
vstopam v neizsanjane čase,
usmerjam vsak gib, vsak dotik.

Misel odpotuje, objame otroke!
Jim z blagoslovom sledi
na vse strani.

Da vse se vedno srečno izteče,
hitro in nepredvidljivo, neznano.

Zavem se ženske v sebi, doma sem.
V svojem življenju,
na poti spoznanj,
odpiram srce prebujajočemu jutru,
kamor tonem v hrepeneči nasladi.

In ..., ko spet ujamem veter v lase:
Se zavem neizsanjanih časov.
V brezčasju brezčasje
in stopinj,
ki ponovnemu rojstvu slede.

Stopinje v srcu

pozdrav v besedi
hotenja prebudi.
vizija topla riše
se mi pred očmi.
ko glas poznan
odstira nje sledi.
s tančico hrepenenj
in vtisnjenih gazi.

stopinje v srcu
željo vzplamenijo,
da misel odpotuje,
te nad oblaki išče.
neznano melodijo
iskrivega pogleda
tipajoč v iluziji,
... te pričakuje ...

Vem, da ...

Vem, da enkrat pride dan,
ko ujameš sonce v svojo dlan.
ko ujameš zvezde, sanje
in ljubezen v svojo dlan.

Vem, da enkrat pride dan,
ko zaveš se, da nisi sam,
da s tabo je nebroj luči,
ki obrišejo ti solze iz oči.

Da spoznal skrivnost življenja si,
te hrepenenje več ne boli,
da svet sestavljen je iz lepih sanj,
ki duši dajo nov polet, za preživet.

In vem, da enkrat pride dan,
ko zaveš se, da nisi sam,
da tvoj je samski pot končan,
da utiraš pot novi celosti.

Vonjam te, čutim te, želim si te

Vonjam te...,

kot iskanje vetra na kupu pepela
skozi megličasto hrepenenje
na odprtem morju rojevam
nenehna iskanja
med plimo in oseko ...

Čutim te...,

ko poskušam ujeti čas v orkanu
skrivnostnega štetja...
zgodbe brez konca...
ujetih sončnih žarkov zatona
med morjem in kopnim

Želim si te...,

v trepetu jutranjih meglic,
ko ohranjam skrivnosti sanj...
v pričakovanju rojstva juter
skušajoč zadržati vabilo poti
na oddaljena ozvezdja...

Želim si ...

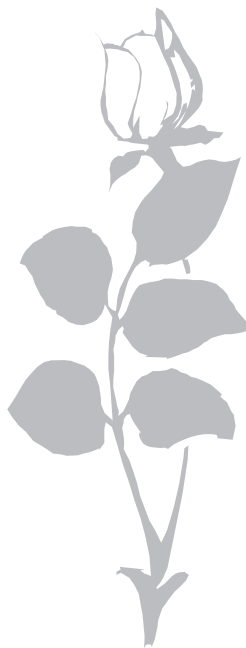
Želim si...
v tem času...
spet misliti nate,
zaspati v objemu...
izpolnjenih hrepenenj.

Želim si...
sanjati o tebi...
o brezčasnosti...
o ljubezni vekov...
o harmoniji enosti...

Priprtih oči...
v soju zvezd...
ujamem šumenje
lahkotnega valovanja
božajoče zasanjanosti...

Prasketanje...
ogelj na plaži...
lahen večerni vetrč
ovija prepotena telesa
v tančice skrivnostnosti...

Še vedno...
in za vedno...
čarobno žarenje
ljubezni stremljenje
iz časa v čas stvarjenje.

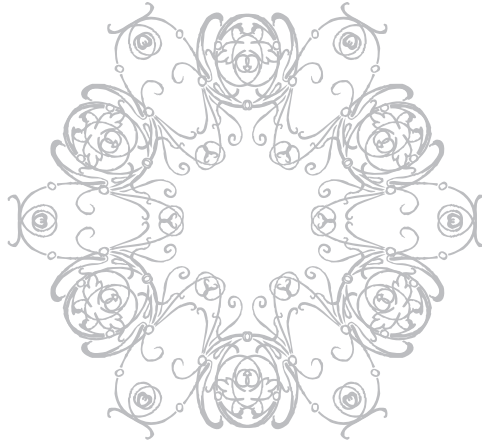

6. del

LAHKOTNIH KORAKOV

»Brez optimizma se ne da živeti. To je enako, kot bi rekel, brez smisla življenja se ne da živeti. V optimizmu je vedno smisel življenja. Veste, optimizem je v današnjem času za ljudi nujno potreben in je v veliki nevarnosti, da ga ljudje nimajo, da postajajo črnogledi.«

(Anton Trstenjak)

Dedku

v jutru dneva me prebujáš
spomine lepe mi obujáš
veselo razjasni se lice
ko zasliši rajske ptice.

razjasni se misel ob dotiku
zasije duša ob tem stiku
ljubezen radostno zapoje
piš vetra naredi še svoje.

ob tebi, s tabo sem za vedno
na obiske hodim dokaj redno,
da povem ti, da te ljubim,
ne pozabim – ti obljubim.

Deževanje tokrat ponehuje

deževanje tokrat ponehuje,
se duši sonce nasmehuje,
svoj plašč odpirajo oblaki,
človek zaplesal bi sirtaki.

a spomin ustavi se pri petku,
primerljivem lotovem zadetku,
in druženju na travi,
v prelepi tej naravi.

bila je stava enkrat dana
in v petek šele izpeljana.
kdo stavlja je in le zakaj,
se zdaj ne stavlja pod vprašaj.

bila nekomu je izgubljena
in drugemu ob tem dobljena.
a point sploh ni bil v tem
bilo je v veselje vsem.

bili smo kot otroci,
ko poleg'li smo po koci,
si koffee party naredili
in s pivcem žejo si gasili.

bi človek rimal inu pesmi skladal,
če ob tem preveč ne bi nakladal.
se tukaj vstopa, tam izstopa,
besede streljajo se kot iz topa.

misel preskakuje, ne drži se rime
in verz se posmehuje, ker ni klime.
zatorej pesem se končuje,
naj druženje se nadaljuje.

Kako drugačna so jutra

Kako drugačna so jutra,
odkar se jih zavedam,
odkar jih občutim kot del sebe.

Ko se ozrem v nebo
in vidim, kako se dela dan.

Dobesedno.

Iz minute v minuto
z drugačnimi podobami.
z izzivom
notranjih preizkušenj.

Jutra so fantastična.

Mirna.

Ko sem lahko sama s sabo
v svoji edinstvenosti,
ko nebo riše najrazličnejše podobe.

Začenja se predstava.
Preklopim na domišljijo
in svet mi sede v naročje.

Preostane mi samo,
da rečem: Hvala, da sem!

Hvala za življenje,
ki me prevzame,
ko želje in sanje
hlepajo po stvarjenju
v jutru nastajajočega dne.

Misli mi plavajo

Čudovito, sončno jutro,
nebo brez oblčka se je naredilo.

Sveže je. Za zdaj.

Uživam v tej spokojnosti,
pripravljena sprejeti izzive,
ki mi jih je namenil današnji
dan.

Nič planiranega,
nič kar bi se moralo.

Kako srečna sem!
Misli mi plavajo.

Govorila sem s prijateljem.
In bila presenečena,
ko mi je pripovedoval o svojih,
na las podobnih mojim,
občutenjih.

In neustavljivi želji
pridobivati nova znanja.
Kot da ni več časa za nič,
kar bi naj veljalo za normalno.

Saj veste, služenje denarja,
hlepenje po materialnem luksuzu,
in tako dalje, in tako naprej.

Izmenjala sva si te občutke,
najprej previdno,
kot da bi naju bilo strah,
da bi naju nasprotnik imel za
"čudnega".

Zveni malce neverjetno... Pa ni.
To je samo del tistega,
kar se ŽIVI.

Ko začneš enkrat živeti danes.
Ko nehaš sanjati o jutri
in "premljavati" o včeraj.

Ko začutiš, da si tukaj,
ti sam, edinstven.
Da imaš v svojih rokah čarobno
paličico,
da si sam "čaraš" in "odčaraš",
z enim samim namenom,
da se naučiš lekcije,
zaradi katere si se rodil v to življenje.

Na poti življenja

Na poti življenja
srca hrepenenja
rojeva se dan
s soncem obdan
po samoti diši,
ko zapustijo te vsi
ki zgolj navidez
so prijatelji ti...

Kaj ti storiti je,
duši ubogi?
Na tla?
In v jok?
Se v melanholijo
je skriti?
Si še bolezen
v srce naprtiti?

Ah, ne!
Duša nesrečna,
naj gredo,
veselo zapoj,
jim pomahaj v slovo.
Ni vredno,
ni vredno si zanje
s solzami polniti oči.

Prihajajo novi!
Novi obrazi, svetleče oči,
prijatelji pravi,
ob tebi vsi zbrani.
Mar jim je zate,
te radi imajo.
Sklenejo krog
v objemu – zate in zase.

Postoj mladost!

Postoj mladost!
Izbranka hrepenenja!
V svojem notranjem zorenju,
v navdihu juter, zarje,
so leta dala ti modrost.

Očarano te zaobjamem,
vihar skrivnosti,
toplo drhteči krik pomladi,
ki se prelivaš v vetru,
v šepet jeseni.

Nekaj pravljичnega je
v tem razponu časa,
ki zapeljivo pregibajoč
menjava melodije,
vse do popolnosti tišine.

7. del

BOLELO JE (nekoč)

Nekateri med nami pravijo: veselje je večje od žalosti.
In drugi: ne, žalost je večja. Jaz pa vam pravim, da
sta neločljiva. skupaj prihajata in ko eno samo pride
k naši mizi, se spomnite, da drugo spi v vaši postelji.

(Kahlil Gibran)

Bolečina

Dan se poslavlja,
prehaja v večer.
Dan novih iskanj,
novih spoznanj,
novih hrepenenj
in novih resnic.
Kakšna je torej resnica
današnjega dneva?
Tista globoka,
zakoreninjena resnica?

Bolečina.
Večna spremljevalka.
Kako enostavno bi bilo
preprosto oditi.
Kako enostavno bi bilo
sesti na letalo.
In se odpeljati daleč stran.
V neznano.
Izjokati bolečino.
Izbruhati trpljenje.
Si iztrgati žalost.

Sprašujem se,
kako je mogoče,
da še vedno ne morem
utišati bolečine?
Navkljub vsej ljubezni,
ki sem je polna.
Da ji še vedno dovoljujem,
da me na trenutke obvladuje?
Na trenutke,
ko bi jokala
in jokala.

Kje se skriva
drugi del »nepopolne lune«?
Kaj je tisto,
kar bi še morala storiti?
Katere tančice še odstreti?
Kako doseči popolnost
modre vrtnice in ugotoviti,
če gre za umetno ali naravno živost?

Brez bolečine

Se življenje preveša
bolečina ostaja,
kot dobra ženica,
radovedna sosedica,
branjica na trgu,
klepetava deklina.

Vrta in votka
navznoter razjeda,
trga organe,
»krepi« holesterole,
ubija krvničke,
nabija pritiske.

Bolečina ostaja...

Vso pamet in znanje,
ves up in hrepenenje
obvlada v trenutku,
ko zobe pokaže.

Pa vendar.
Je treba???

Bodi dovolj!!!
Dovolj si nar'dila
škoda v meni!
Prihaja trenutek,
ko te zapuščam.
Za vedno, za zmeraj!

Nekje tud' pri meni
je tista stopnička,
ki vodi v rešitev,
ki vodi v življenje,
ki vodi v svobodo,
brez bolečine.

Bolečina odhaja...

Pojdi za vedno!
Nikdar se ne vračaj!
Ne obračaj pogleda
in ne postavaj!
Odidi!
Rotim te in te prosim.

Popušča tesnoba
se obarvajo lica.
umirja utrip se
in srce zapoje.
To! To želim zase!
Življenje brez bolečine!

Nebo joče z menoj

Nebo joče z menoj ...
pričevanje dežnih kapljic govori,
kako nesmiselno je vse skupaj;
deluje kot utrgan oblak
zatajevanih čustev in občutenj.

Nebo joče z menoj...
namesto besed slovesa
si dovoljuje izliti bolečino,
poskuša predati sporočilo,
hrepeni po pogledu v srce.

Nebo joče z menoj...
z mano vred ne razume.
zato joče kleče od nemoči,
da bilo bi drugače,
vsaj bilo bi - kot prej.

A kot prej - biti ne more!
Ker prej sploh ni bilo!
V vsem tem nesmislu besed
brez neizpetih besednih zvez
nebo joče z menoj ...

8. del

HAIKUJI IN MOJE TRIVRSTIČNE RESNICE

Ne zmorem

Jutro pomladno,
ne kaži mi danes
zlatih tančic!

Ne zmorem jih vzeti,
ne znam razpreti rok,
da ujele bi ščebet sinic.

Meglice legle
so na otekle veke,
noč shladila je dlani,

negibno obvisele so
kot veje vrbe žalujke
na bregu temne reke.

Danes
me sleherno vlakno
v daljavah bližine boli.

(Alenka Zorman)

Z ljubeznijo, njemu in sebi

njegova duša
v življenju po smrti
utripa pod lipo

domača lipo
zelena meditacija
v novi modrosti

novo življenje
duhovno zavedanje
misli in čustev

tamkaj pod lipo
presenetljive sanje
zбудim preteklost

jutro pod lipo
spomin na dan oživi
solza mi steče

ob meni si, v zdaj,
v ljubezni pod lipo
atek moj dragi

nemirno kriči
srce moje, trepetaj
v bolečini

misel zakriči
slovo je le trenutek
snidenje sledi

človeški obstoj
z višjim zaznavanjem
potek življenja

duhovni razvoj
v preskoku se zbistri
moj pogled

zaznam novo smer
pisanje zgodovine
brez vznemirjanja

možno tveganje
razodetje skrivnosti
nova zavestnost

razodeta pot
v naključnih izkustvih
ozaveščanje

razumem
razpoloženje sreče
predajam izkušnjo

pot v notranjost
pozitivno mišljenje
ustvarja zdravje

vzamem zdravilo
le harmonija stvarstva
dela čudeže

vera je vdanost
duhovna življenjska moč
odkritosrčnost

modrost išče izraz
v objemu angelov
na večni poti

s priprtimi očmi
sprejemam vase
preddverje nebes

večna bitja smo
ustvarjalna in čutna
ugotavljam »zdaj«

duhovno vodstvo
delovanje »po moje«
zamenja modrost

iskanje smislov
v namerah in čustvih
postane jasno

življenjska sila
v duhovnem zavedanju
nastaja nov dan

prenos misli
poniknem v globine
abstraktnih misli

instrument duha
optimističen pogled
izraža sočutje

mi oznanjata
moj duh in moje telo
molitve rasti

zakon stvarjenja:
življenje je kot igra
na odru nebes

nepredvidljivi
duh me prežema
v lastni moči

metamorfoza
že tisočletja vznemirja
nevidnost Boga

pesem ljubezni
kot prerojena vzletim
na njenih krilih

čutno zaznavam
preplet meridianov
in čustveno stanje

vitalna sila
odpre paviljon duše
v uglašenost

zavem se, da sem
v energijskem centru;
potujem skozenj

»ljubim te« nosi
ubrano simfonijo,
brez hrepenenja

šepet poljuba;
v trenutkih iskanja
globoko ljubljen

val spokojnosti;
slediti svojim sanjam
po poti sreče

življenjske sanje:
svetijo drobne zvezde
daljnih obzorij

kamen modrosti
vesoljni tok življenja
različnih verstev

spoznanje sveta
v občutkih dolžnosti
naj bo preteklost

Praznična utripanja

adventni venček
pri kosilu prižgemo
tretjo svečico

večerni sprehod
okrašeno drevesce
naju pozdravi

podstrešno okno
lučke na repatici
svetijo v noč

Nanos v megli
radijska napoved
svari pred burjo

sonce pri Ajri
brez oblakov na nebu
drevo se prikloni

bujno zelenje
sedemnajsti december
skozi moje oči

vedno več snega
na poti povratka
v trdi temi

tukaj sem zate!
pričakanje zime
napolni srce

lesketanje izložb
praznični dnevi
naznanjajo mir

duša se smeje
objemu prijateljstva
odpiram vrata

Kristjani slave
rojstvo odrešenika
božični večer

pravljичni božič
kot nevesta v belem
zazrem se vase

konec potepanj
Herman prihaja domov
po celem snegu

Dom sveti Jožef
za železno ograjo
pokopališča

rojeva se dan
odsev svetleče zarje
zbudi pozornost

iz tal v nebo?
se je soncu zmešalo?
obrnjen žarek?

strehe sosednjih hiš
poboža odsev sonca
slana se topi.

fenomen žarka
se dviguje v nebo
rojeno jutro

V naravi

korak zastane
obnemim ob razcvetu
cveta žafrana

suho listje
trobentica se pogumno
zazre vame

ново življenje
izpod odpadle veje
porasle z mahom

gozd nad naseljem
vabi s svojim šarmom
in barvitostjo

neskončne poti
med polji in gozdovi
svoboda misli

nebo in zemlja
nepopisna svoboda
za ptice v letu

potka čez polja
odtisnem svoj korak med
belo nedolžnost

prezeble ptice
med sledmi sprehajalcev
iščejo hrano

sonce se spušča
odsev se ujame med
brezo in hiše

EPILOG - Odsev svetlobe

odsev svetlobe
v pastelnih barvah
nastajajočega dneva
me prebuja,
izgubljeni občutek za čas
se poigrava z očkami,
v ljubeči prijaznosti
mi odpira veke.

svetlobni snop
migljajočega trenutka
naznanja neizbežno
potrebo po vstajanju,
narahlo valovanje
in zibanje oblakov
v jasnini novega dne
si utira pot v resničnost.

polna upanja,
ljubeče opazujem
del večnega navdiha
in svojo umeščenost,
sede na prestolu milosti
se ozrem naokoli,
pozdravljena z božanjem
sončnega jutra

Hvala vsem.
Življenje teče dalje!

Kazalo:

Posvetilo	5
Alenka Zorman - Je trenutek, ko	6
Borut Petrovič Vernikov - Spremna beseda k pesniški knjigi Svoboda bosih nog	9
Namesto uvoda	15
1. del: O ljubezni	16
2. del: Soočanja in modrovanja	29
3. del: O duši, z dušo	48
4. del: Kako govoriti o vzrokih onkraj vzrokov? O pustolovščini na deželi, v objemu neokrnjene narave? O iskrenem veselju pristnega stika v preddverju nebes?	59
5. del: Pesmi hrepenenja	70
6. del: Lahkotnih korakov	77
7. del: Bolelo je	84
8. del: Haikuji in moje trivrstične resnice	89
Epilog: Odsev svetlobe	97

